

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. L.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016, č. j. 445/DS/2016, JID: 92734/2016/KUUK/Zvo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 12. 2018, č. j. 15 A 108/2016 - 70,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru správních evidencí, oddělení registru řidičů (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 4. 12. 2015, č. j. OSE/53844/2015 - 26, kterým správní orgán prvního stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítl jako nedůvodné námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v registru řidičů a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů ke dni 29. 1. 2014 v evidenční kartě řidiče.

II. Řízení před krajským soudem

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud předně rekapituloval závěry judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se rozdílu mezi řízením o námitkách a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají, jakož i judikatury týkající se povahy a důkazní relevance oznámení o uložení pokuty za přestupek. Podle těchto závěrů oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Z těchto úvah krajský soud vycházel při posuzování žalobních námitek a dále se zabýval zpochybňovanými záznamy bodů, které byly žalobci v registru řidičů zaznamenány na základě pokutových bloků za přestupky spáchané ve dnech 28. 1. 2013, 13. 10. 2013 a 29. 1. 2014. Krajský soud shledal, že údaje zaznamenané na všech vyžádaných pokutových blocích odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení. Rovněž shledal, že je v nich uveden stručný slovní popis přestupkového jednání, dále údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován. Krajský soud proto uzavřel, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech pokutových blocích identifikováno natolik přesně, že umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů.

[4] K námitce žalobce, že argument žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na tento druh rozhodnutí, krajský soud konstatoval, že neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. V návaznosti na tvrzení žalobce, že i přes specifičnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona, krajský soud zopakoval, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případě pokutových bloků ze dne 28. 1. 2013, 13. 10. 2013 a 29. 1. 2014 podle krajského soudu splněny.

[5] K námitce týkající se zásady legitimního očekávání, na níž žalobce poukazoval v souvislosti s rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v podobných věcech, ze kterých dovozoval ustálenou správní praxi, krajský soud uvedl, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostal, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Krajský soud

proto shledal, že postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004, Sb., správní řád, resp. zásady legitimního očekávání.

III. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a pro vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a aby stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[7] Stěžovatel uvedl, že žalovaný rozhodl zcela v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť ignoroval ustálenou praxi správních orgánů, kterou lze dovodit z nejméně tří stěžovatelem doložených rozhodnutí (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014). Vyplývá z ní, že se odvolací správní orgán zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že i soudní praxe používá pojmů „oprávněná důvěra v právo“, „zákaz překvapivých rozhodnutí“, „oprávněná očekávání“, např. z rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, vyplývá, že *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad“*. Dle názoru stěžovatele je takovouto praxí správní orgán vázán, pročez pokud správní orgán má názor opačný, je třeba jej řádně odůvodnit, což správní orgán neučinil, a to ani v té nejobecnější rovině. Se zásadou legitimního očekávání tedy úzce souvisí i zásada řádného odůvodnění, která je promítnuta do řady ustanovení správního řádu (např. § 68 odst. 3). Podle stěžovatele je nemyslitelné, aby soud rozhodující o žalobě zcela převzal chybný názor žalovaného, pročez stěžovatel v tomto postupu spatřuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť soud při zjišťování skutkové podstaty porušil zákon v ustanovení o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost tohoto rozhodnutí.

[8] Stěžovatel dále tvrdí, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Jediné důkazy, které odvolací orgán posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že stěžovatel měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle stěžovatele takovéto oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvlé orgánu veřejné moci.

[9] Ačkoliv je blokové řízení specifickým druhem řízení, toto konstatování podle stěžovatele nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na tento druh rozhodnutí. Stěžovatel v řízení o žalobě předložil rozhodnutí v blokových řízeních, ze kterých vyplývá, že nespĺňují dle judikatury Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a dále rozhodnutí v blokovém řízení, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Stěžovatel z toho dovozuje, že i přes specifčnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat,

kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena.

[10] Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí ve svém rozhodnutí žalovaný, je dle stěžovatele naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost poukázat a žádat její nápravu.

[11] Stěžovatel v otázce nezpůsobilosti podkladů, které správní orgány použily pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, spatřuje nesprávné právní posouzení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ke konkrétním vadám pokutových bloků v projednávané věci stěžovatel uvedl následující.

[12] K pokutovému bloku ze dne 29. 1. 2014: V kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“. Rozhodnutí obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání. „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ obsahuje neúplný údaj o místě spáchání přestupku, když je zde uvedena pouze komunikace a označení výjezd. Ovšem ze sídliště Zahradní lze na komunikaci I/13 vyjet více než jedním výjezdem. Vyvstává tedy pochybnost, kde přesně mělo ke spáchání přestupku dojít. Dále z popisu přestupkového jednání není zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít a za jaký přestupek je přestupce trestán, když z rozhodnutí je zjevné, že přestupce porušil dvě povinnosti, které mu vyplývají ze zákona.

[13] K pokutovému bloku ze dne 13. 10. 2013: V kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“. Rozhodnutí obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „R“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem.

[14] K pokutovému bloku ze dne 28. 1. 2013: V kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“. Rozhodnutí obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „rychlost“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem.

IV. Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný v reakci na kasační stížnost uvedl, že se k jejímu obsahu blíže nevyjadřuje. Odkázal přitom na napadený rozsudek krajského soudu, který považuje za souladný se zákonem, a na obsah správního spisu. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti toliko bez dalšího opakuje žalobní námitky uplatněné již v řízení před krajským soudem, aniž by výslovně činil spornou samotnou věcnou argumentaci krajského soudu a způsob, jakým se tento soud s námitkami stěžovatele vypořádal. Krajský soud přitom ve svém rozhodnutí vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou v odůvodnění svého rozsudku obsáhle citoval a její závěry na projednávanou věc aplikoval. Nejvyšší správní soud předesílá, že v projednávané věci neshledal důvod se od této ustálené rozhodovací praxe odchýlit.

[19] Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném v projednávané věci, se řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek nebo trestný čin, *zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů*. V souladu s § 123c odst. 1 téhož zákona příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů *pouze do celkového počtu 12 bodů*. Podle odst. 3 téhož ustanovení pak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, *neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno*. Zákon o silničním provozu v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtu bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, to znamená, že při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno.

[20] Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *[n]esouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu*. Stejně tak může řidič podat podle § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu *námitky proti provedení záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů*. Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře vychází z premisy, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení toliko posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat výhrady v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103).

[21] Stěžovatel předně namítá, že byla porušena zásada legitimního očekávání. Není však pravdou – jak uvádí ve své kasační stížnosti stěžovatel – že žalovaný ignoroval ustálenou praxi správních orgánů. Jak již konstatoval krajský soud, žalovaný se s argumentací stěžovatele a jeho odkazem na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vypořádal, a to tak, že poukázal na ustálené závěry judikatury Nejvyššího správního soudu. K tomu Nejvyšší

správní soud podotýká, že na existenci ustálené a jednotné správní praxe, která zakládá legitimní očekávání, jak o tom hovoří stěžovatelem odkazované usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, nelze usuzovat *toliko* z několika vybraných rozhodnutí konkrétního krajského úřadu. Obzvláště v situaci, kdy k dané otázce – konkrétně ke způsobilosti pokutových bloků pro provedení záznamu do evidence řidičů – již existuje ustálená judikatura správních soudů, je nutno k těm závěrům přihlídnout. Tuto povinnost mají i správní orgány.

[22] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkových formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým [...] odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, [...] pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“

[23] Přestupkové jednání žalobce bylo ve všech pokutových blocích identifikováno v souladu se shora citovanou judikaturou natolik přesně, že umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Jak již v podrobnostech popsal krajský soud, příslušné pokutové bloky obsahují stručný slovní popis přestupkového jednání a dále údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován.

[24] V pokutovém bloku, který se týká přestupku ze dne 28. 1. 2013 spočívajícího v porušení povinnosti jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, kterým stěžovatel porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, je přestupkové jednání shrnuto slovy: „R – O 50/65 km/h – tol 62 km/h“. Rovněž přestupkové jednání, jehož se stěžovatel dopustil dne 13. 10. 2013, spočívalo v porušení povinnosti jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, čímž opakovaně porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. V pokutovém bloku ze dne 13. 10. 2013 bylo přestupkové jednání popsáno slovy: „50 63/60 km/h“. Z pokutových bloků ze dne 28. 1. 2013 a ze dne 13. 10. 2013 je tedy zjevné, za jaká přestupková jednání byl stěžovatel pokutován. Z obsahu pokutových bloků je též zjevné, že se stěžovatel přestupků dopustil na veřejně přístupných komunikacích (např. silnice I. třídy č. 27). Námitka stěžovatele, že není zjistitelné, zda k přestupku došlo na veřejně přístupné komunikaci, nebo soukromém pozemku, je – jak již ostatně uvedl i krajský soud – nepřijatelná. Pokutové bloky rovněž obsahují odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a proto i námitka nesprávné právní kvalifikace obsažené v dotčených pokutových blocích je nedůvodná (nutno podotknout, že stěžovatel v kasační stížnosti ani výslovně neuvádí, v čem jím tvrzená nesprávná právní kvalifikace má spočívat). Jak již uvedl krajský soud, je běžnou praxí správních orgánů, že uvádí tři číselné údaje ve spojení se slovem rychlost (někdy zkráceno též pouze na „R“), z nichž první představuje nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě, druhý

naměřenou rychlost vozidla a třetí naměřenou rychlost vozidla upravenou o možnou odchylku měření.

[25] Přestupkové jednání, jehož se žalobce dopustil dne 29. 1. 2014, spočívalo v porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Již samotné uvedení tohoto ustanovení v pokutovém bloku jednoznačně svědčí o tom, že řidič motorového vozidla porušil povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, neboť v tomto ustanovení není žádná jiná povinnost řidiče či jiné osoby, upravena. Tím se stěžovatel dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Pokud jde o to, že je v pokutovém bloku uveden údaj „§125c 1k zák. č. 361/2000 Sb.“, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem shledává, že tento popis nevyvolává žádné pochybnosti o tom, co tento údaj znamená. Je zcela zřejmé, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Zkracování ustanovení uvedeného zákona v pokutových blocích je obvyklou praxí správních orgánů, která je správními soudy pro tento typ rozhodnutí akceptována. Pokutový blok ze dne 29.1.2014 obsahoval také slovní popis přestupkového jednání („*pasý řidič*“). I z uvedeného pokutového bloku je tak zjevné, za jaké přestupkové jednání byl stěžovatel pokutován.

[26] Stěžovatel dále v souvislosti s podpisem na pokutovém bloku namítá, že není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce lze opět poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „*[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, [...] neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným zázánamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti zázánamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). Ani tato námitka stěžovatele – ostatně rovněž v podrobnostech vypořádána krajským soudem – proto není důvodná.*

VI. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu